

A zdaj!

Pod nebom so jasnim popevale ptice,
Ko prišel cvetoči, dehteči je maj.
Mladost je obsevala živo mi lice,
O — dôbe detinske užival sem slaj!

Naj tudi jesen je čez brda prihrula,
Da z njiv poljedelec potegnil je plug,
Naj tudi se roža je vrtna osula,
In jatoma ptice zletele na jug:

Korakal čez polja osèhle sem ruše,
Pod tihimi lozami glasno sem pel,
Ni hladna jesen pomračila mi duše,
Bodoče pomladi sem upal vesel.

A zdaj! Še cvetice precvitajo iste,
In ptice cvetoči pozdravljajo maj,
A one radosti neskáljene, čiste
Ne vrne jesen mi, ni vígred nazaj.

Anton Medved.

Deklica na vrtu.

Deklica na vrtu,
Dasi veter brije,
Cvetju nosi smrt,
Jedna cvetka dije
In krasi tvoj vrt.
Deklica na vrtu,
O da bi porodil
V nji se cvet ti nov,
Žalost bi prepodil
Z vrta kras njegov.

Deklica na vrtu,
Ti si ta cvetica,
Sredi mrtvih léh
Tebi rdé se lica,
Žar gorí v očéh.
Deklica na vrtu,
O da bi rodila
Duša nov ti cvet:
Up, da vígred mila
Cvetje dvigne spet!

Anton Medved.

Iz nove dôbe.

(Spisal Ivan Sovrán.)

V.

Prednica elizabetinskim sestram je jako prijazno sprejela pribeglo Lidijo. Stara izkušena redovnica je takoj spoznala, da ima pred seboj nesrečno, žalostno človeško bitje in to je bilo zanjo dovolj. Saj ni bila nikdar vajena drugega, kakor tolažiti žalostne in streči bolnikom. To je bil prvi namen njenega pozemeljskega življenja. Ko je prečitala duhovnikov list s prošnjo, naj za nekaj časa preskrbé nesrečno ženo, ki je v največji

dušni in telesni stiski, zažarelo ji je živo oko, nasmehnili sta se ji ustni, in z milim glasom je dejala:

«Tukaj ostanite nekoliko pri nas! Ne bojte se, gotovo se takoj sprijaznite z našo hišo. Ne bo vam dolgčas, dasi bodete v samostanu.»

Začudila se je Lidija, da je prednica kar nič ne vpraša, kako je ž njo, niti po imenu ne, in da jo kar brez pomislekov že šteje k hiši. Boječe je